

[Elisabeth Bruun Olesen]

regning, hvis man selv er syg, kortvarigt, flere gange, kan man meget, meget let risikere ikke at have timer nok. Så står man i den situation, at man ikke opfylder arbejdskravet, og så kommer man på nedsatte dagpenge. Det er det, ministeren kalder, at folk selv er skyld i deres ulykke. Det synes jeg er en utrolig moraliserende holdning at have.

Det forslag, vi har stillet, er i virkeligheden ikke engang så vidtgående som dette. Det siger bare, at overgangspersonerne ikke skal kunne ende på nedsatte dagpenge, hvad der er meget rimeligt i betragtning af, at nogle af dem ikke har kunnet komme ind på den uddannelse, de har ønsket.

Så det er såmænd bare samfundets manglende fremskaffelse af uddannelse, vi har forsøgt at råde bod på.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ministeren siger, at dette forslag handler om, at nogle er faldet i et hul. Det er rigtigt, det handler det om. Der er et hul i denne lovgivning, og her har vi andre så fundet nogle, som falder en tak dybere i hullet. Derfor begriber jeg ikke den filosofi, der ligger til grund for dette, for hvis folk ikke skal falde ned i et hul, bør man altså heller ikke lade dem falde, der falder endnu dybere ned. Dem ser man bort fra, og så kan de ligge og rode dernede. Det er sagen i en nøddeskal. Det er for dårligt.

Det er dog mageløst, at arbejdsministeren tror, at alle de SiD-folk, kvindelige arbejdere, der er ufaglærte, har en meget rig forsørger. De skulle være gift med direktører og være direktørfruer så godt som alle sammen, og de har sikkert en høj indtægt ved siden af, og så er det jo urimeligt, at de også skal have arbejdsledighedsunderstøttelse! Man kan ikke bruge den argumentation til noget som helst. Vi har en erstatningslov, der hedder, at man får arbejdsløshedsunderstøttelse, hvis man ikke kan forsørge sig selv, og hvis man er under erstatningsloven. Det får man, uanset om man er gift med en direktør eller ej. De færreste af dem, vi her taler om, er dog gift med en sådan, er jeg temmelig sikker på. I øvrigt skulle det vel også være lige meget i 1987, om man var gift, henholdsvis ikke, eller hvem man var gift med, når vi taler om en erstatningslov.

Det kommer overhovedet ikke ind i arbejdsministerens overvejelser, at det, dette handler om, er, at der mangler arbejdspladser. Der mangler arbejdspladser til disse folk. Det var det, man skulle koncentrere sig om, og det ved jeg godt at ministeren gør et langt stykke vej, men måske skulle man lægge det til grund for lovgivningen, at det er arbejdspladser, der mangler, og ikke en latent mistro i retning af, at de arbejdsløse såmænd nok snyder.

Det sidste, jeg skal spørge om, er, om det forlig, der er indgået, og som er tilgæet pressen, kunne blive tilsendt de parlamentarikere, der sidder i arbejdsmarkedsudvalget.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget

forkastedes, idet 50 stemte for, 58 imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Kaj Poulsen (S):

Ministeren siger, at han ikke ved første og anden behandling har påstået, at det, man ved denne lovgivning forsøger at ændre, er en utilsigtet ting, der har været i loven. Både ved første- og ved andenbehandlingen har ministeren sagt dette. Så har jeg i betænkningen fortalt, at det ikke har været utilsigtet. Jeg skal læse op, hvad flertallet, bestående af Det Radikale Venstre og regeringspartierne, sagde ved tillægsbetænkningssagens afgivelse i 1985. De siger følgende – Folketingstidende 1984-85, tillæg B sp. 2049:

»Det er flertallets overbevisning, at der med ændringen af arbejdstilbudsordningen sker en afgørende forbedring af de langtidslediges muligheder på arbejdsmarkedet. De langtidsledige vil efter et gennemført uddannelsesstilbud have forbedret deres kvalifikationer til at modtage et arbejde, således at arbejdsformidlingen får bedre muligheder for at finde egnet beskæftigelse for denne gruppe.

Opnås der mod forventning ikke beskæftigelse, vil de ledige få forlænget dagpengere-